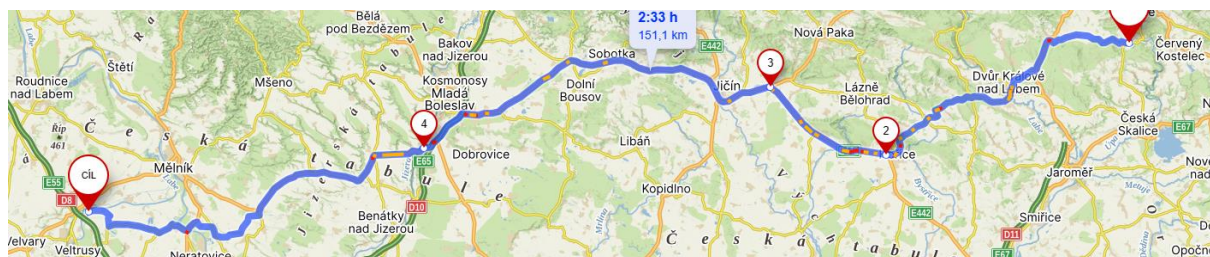

05. 08. 2023

Výjezd na dovolenou: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Luštinec Lád'a, Luštinová Věra, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr, Žatecká Hana, Žatecký Roman.

Hejna Petr a Hejnová Hana nemohli odjet pro kolaps jejich auta.

Jako téměř vždy startujeme od Ireny a Radka Hejnových v Libňatově, kvůli dešti tentokrát z garáže přes Dvůr Králové nad Labem, Miletín, Hořice, Jičín, Mladou Boleslav, Byšice, Obříství, Vojkovice, Krívousy, Dědibaby do Dušníků u Vltavy.

Dušníky nad Vltavou jsou vesnička ležící ve středních Čechách, zhruba 8 km od Kralupy nad Vltavou a 5 km od Veltrus s výhledem na horu Říp.

Pojmenování obce pochází od obecného jména dušník – dušník byl člověk, který patřil některému kostelu, původně se zpravidla o kostel staral. První dochovaná zmínka o Dušníchách pochází z roku 1228. Tehdy ves připadla klášteru sv. Jiří na Hradčanech.

Plný úřední název dostaly Dušníky nad Vltavou až v roce 1910. Od roku 1960 se Dušníky stávají součástí obce Všestudy, již jsou doposud. Po roce 1989 zůstal v obci provozuschopný jediný statek (čp. 10) a zemědělskou činnost po zprivatizování provádí i v 21. století. V letech 2002 a 2013 zasáhly Dušniky povodně, téměř všechny domy a hospodářské stavby (stodoly, sušárny chmele) byly zatopeny, přesto byla výroba obnovena a opraveny chmelnice.

Statek čp. 10 – jedno z nejstarších stavení obce, podle datování v kamenné podezdívce budovy z roku 1738 spolu se jmenováním majitele Matěje Pokorného, ve skutečnosti zde jistě stával statek daleko dříve. Ze stavby roku 1738 se však do dnešního dne mnoho nedochovalo – ovšem kromě portálu s nápisem.

Jižní část statku je kamenná, patro částečně z vepřovic. Současná fasáda severní, dříve obytné, nyní kancelářské budovy zachovává prvky neohistorických slohů konce 19. století.

V posledních letech byly budovy i jejich ornamentální prvky (římasy, štuky s rostlinnými dekory) obnoveny. Některé části hospodářských budov byly strženy a znovu vystavěny, statek si ale uchoval prastaré dvorcové rozložení staveb.

V roce 1991 se usedlos stala soukromou firmou Ageko s r.o. Na restituovaných pozemcích v katastrech Všetudy, Dušníky nad Vltavou, Vojkovice, Křivousy, Dědibaby, Veltrusy, Hostín začala firma hospodařit s pěstováním obilovin na 700 ha a chmele na 50 ha.

Tvar areálu statku podnítil úvahy i o jiném využití, a tak se začal budovat resort v dnešní podobě. K výstavbě penzionu a restaurace nebyly využity evropské dotace.

Penzion Statek 1738 nabízí pohodlné ubytování pro turisty i rodiny v 18-ti pohodlně a komfortně zařízených pokojích s vlastním sociálním zařízením.

Penzion poskytuje skvělé zázemí pro rekreaci, včetně prostorné zahrady s příjemným posezením na letní terase a školících prostor pro firmy.

Skvělé pokrmy vlastní restaurace ocení nejedem gurmán a znalec dobré kuchyně. Pro všechny, kdo přijedou vlastním vozem, je k dispozici bezplatné parkování.

06. 08. 2023

Už od včerejška stále prší, ale kolem desáté se nebe maličko umoudřuje, a tak se pokusíme alespoň o krátkou vyjížďku: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr a Žatecký Roman.

Z areálu Statku 1738 v Dušníkách u Vltavy vyjíždíme po evropské cyklotrase EV7 přes Všestudy kolem domova seniorů Červený mlýn k zámku Veltrusy.

Zámek byl od počátku (1704) budován jako reprezentační sídlo Marie Terezie Scheidler ze Scheidlernu a Václava Antonína Chotka s velkorysou barokní koncepcí jako komplex výškově odstupňovaných budov obklopujících čestný dvůr podle osy sever – jih. Hlavní budovu tvořilo střední válcové jádro, jež přesahovalo o výšku jednoho patra čtyři paprskovitě z něj vybihající jednopatrová křídla (ondřejský kříž). V prvním patře se nacházely reprezentační prostory tzv. "panského patra". Čestný dvůr byl na severu uzavřen řadou alegorických soch, představujících měsíce a roční doby z dílny Matyáše Bernarda Brauna. Ve své původní podobě patřil veltruský zámek k nejvýznamnějším dílům vrcholného období barokní architektury v Čechách, a to i přes jeho pozdější úpravy. Přesto, že se plány nedochovaly, lze dnes již zámek spojit s tvorbou jednoho z nejpřednějších tvůrců barokní architektury v Čechách této doby, Giovannim Battistou Alliprandim.

Po roce 1750 nechal Rudolf Chotek rozšířit hlavní budovu zámku zvětšením křídel na dvojnásobek jejich původní délky a později došlo ke stavebnímu scelení nádvorních bočních budov. Postupně rozšiřoval i pozemkový majetek v okolí.

Bezprostředním podnětem k úpravám veltruského "Ostrova" (jedna z povodní na počátku 18. století vyhloubila nové koryto Vltavy a obě říční ramena tak vytvořila jakýsi ostrov) byly povodně v letech 1784 a 1785, které se projevíly v nové koncepci veltruského

parku a v počátku regulace Vltavy. Byla tak završena proměna areálu k rozsáhlému přírodně krajinářskému parku v podobě vrcholného typu tzv. "okrasného statku" (ferme ornée), kdy hospodářsky využívané plochy, byly jeho přímou součástí, ale i estetickým komponentem. V parku vznikla na přelomu 18. a 19. století celá řada drobných architektur, pavilonů, mostků, plastik. Toto období je spojeno především s činností Jana Filipa Jöndla, který v roce 1804 zasáhl také do podoby zámku. Ten byl klasicistně upraven, boční křídla získala patrovou nástavbu a kuželová střecha válcového jádra hlavní budovy byla nahrazena nyníjší kupolí, zanikly barokní fasády.

Válka znamenala pro Veltrusy silný úpadek, po roce 1945 byly zámek a park na základě zákona č. 137/1946 Sb. o Národních kulturních komisích pro správu státního kulturního majetku prohlášeny za státní kulturní majetek. Zásadní stavební oprava proběhla na přelomu 80. a 90. let 20. století, kdy byly rebarokizovány fasády hlavní budovy a ujednoceny fasády křídel čestného dvora. Areál je ve správě Národního památkového ústavu a v roce 2002 byl prohlášen národní kulturní památkou.

Po prohlídce exteriéru, parku a soch pokračujeme přes zdymadlo Mířejovice na Vltavě k zámku Nelahozeves.

Zámek Nelahozeves nechal vybudovat šlechtic Florian Griesbeck z Griesbachu (1504–1588), který byl osobním tajemníkem a blízkým rádcem císaře Ferdinanda I. Reprezentační šlechtické sídlo typu severoitalského kastelu, jehož stavba trvala více než 60 let, je spojováno se jménem královského architekta Bonifáce Wohlmuta. Původně mělo jít o dvoupodlažní budovu se čtyřmi křídly propojenými na nárožích bastiony ve tvaru lichoběžníku. Když v roce 1588 Florian zemřel, zámek zdědil jeho syn Blažej a stavba zámku tak mohla pokračovat až do roku 1614. Během třicetileté války (1618–1648) byl zámek několikrát vypleněn. Po válce Polyxenin syn Václav Eusebius, 2. kníže z Lobkovicz (1609–1677), nechal provést rozsáhlé rekonstrukce

Zámek Nelahozeves je příkladem italského castella s dekorativními bastiony a přístupem po kamenném mostě přes příkop. Na svou dobu velmi pokročilá stavba doznala během následujících staletí jen drobných úprav. Díky tomu si zámek zachoval svou podobu až do dnešní doby. Na stěnách severního reпрезентаčního křídla zámku jsou dochována sgrafita, která byla v nedávné době restaurovaná. Znázorňují scény ze Starého zákona a výjevy z antické mytologie a jsou působivým charakteristickým znakem nelahozeveského zámku.

Co se týče zámeckých interiérů, za zmínku jistě stojí na jih obrácená Arkádová hala a Rytířský sál z roku 1564, zdobený nástěnnými malbami válečníků v nadživotní velikosti. Lunetová klenba stropu je rozdělena do devíti polí, navzájem oddělených festony. Subtilní štukové reliéfy zobrazují scény z římských dějin, které představují pět římských ctností. Sálu vévodí renesanční kamenný krb.

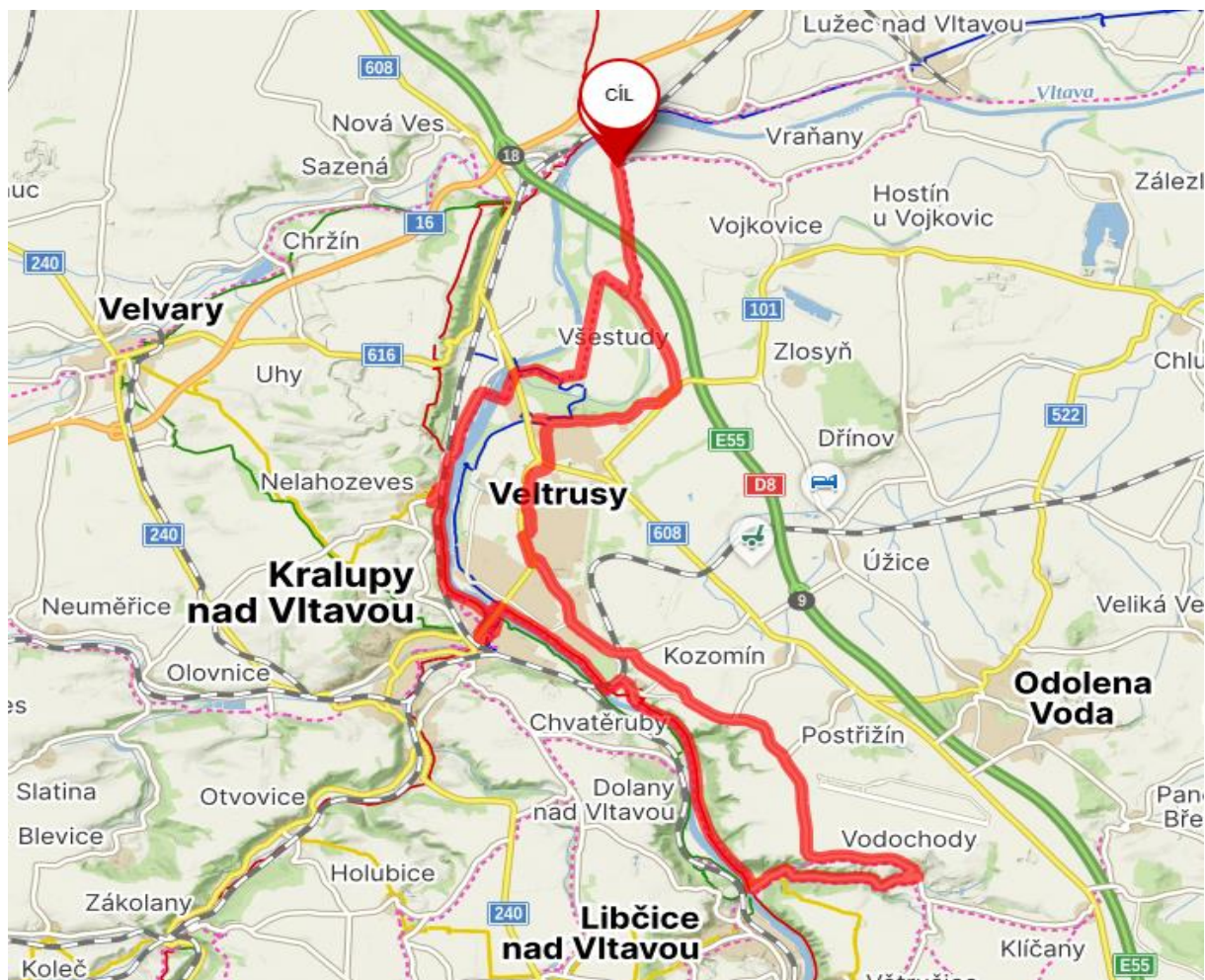
V roce 1993 byl v rámci restitučních řízení zámek rodině Lobkowiczů navrácen a bezprostředně nato zde byla otevřena dočasná instalace. V letech 1997–2007 byla veřejnosti zpřístupněna stálá expozice „Umění šesti století“ představující nejvýznamnější díla Lobkowiczských sbírek.

Stále ještě neprší, a tak po krátké přestávce pokračujeme kolem Mířejovického kola a Mířejovického regulátoru otáček (oba funkční agregáty z Mířejovické vodní elektrárny, které byly v činnosti 83 let od roku 1924) do Kralup nad Vltavou.

Na Palackého náměstí se setkáváme se sochou na lavičce sedícího Švejka, který drží v náručí pejska, má tvář filmové postavy ztvárněné Rudolfem Hrušínským. Autorem je sochař Albert Králička z Nové Paky. Odhalena byla v roce 2017. Doporučila nám oběd v Restauraci na Františku.

Počasí je stále příznivé, a tak chceme přidat další kilometry. Nejdříve však musíme provést opravu píchlého kola Věrky Luštinové (zatím první na letošní dovolené). Přejíždíme po lávce přes Vltavu a stále po EV7 podél řeky jedeme na jih. Míjíme zříceninu zámku Chvatěruby a jedeme až k přívozu Na Dole. Zde opouštíme řeku a stoupáme do Vodochod, kde překonáváme nejvyšší bod naší dnešní trasy (284 m n.m.).

Věrce došla baterie v mobilu, a tak při zpáteční cestě mírně začínáme kufrovat. Navíc i na chvíli začalo pršet. Přes Máslovice, Zlončice a Chvatěruby se vracíme do Veltrus. U dančí obory naposledy zabloudíme, ale pak již přes Všestudy nacházíme cestu domů. Celkem jsme najeli 41 km s celkovým převýšením 241 m.

07. 08. 2023

Podle internetu bude celý den pršet, ale už jsme zvyklí a „fejky“, a tak vyrazíme: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr.

Po opulentní snídani (jako vždy) v Dušníkách u Vltavy vyjíždíme po cyklostrase EV7 přes Dědibaby, Křivousy, Bukol po lávce přes Vltavu do Lužce nad Vltavou. Odtud stále podél Vltavy a přes historické zdymadlo Vraňansko-hořinského plaveckého kanálu do Hořina, kde mírně kufujeme mezi bývalou hájenkou a vyhlídkovým místem u Vltavy. Nakonec nacházíme most Josefa Středy a dostáváme se (přes Vrážovu vyhlídku na soutok Labe s Vltavou)

a do historického centra Mělníka mezi Zborovským náměstím a Náměstím míru s kostelem sv. Petra a Pavla a Mělnickým zámkem.

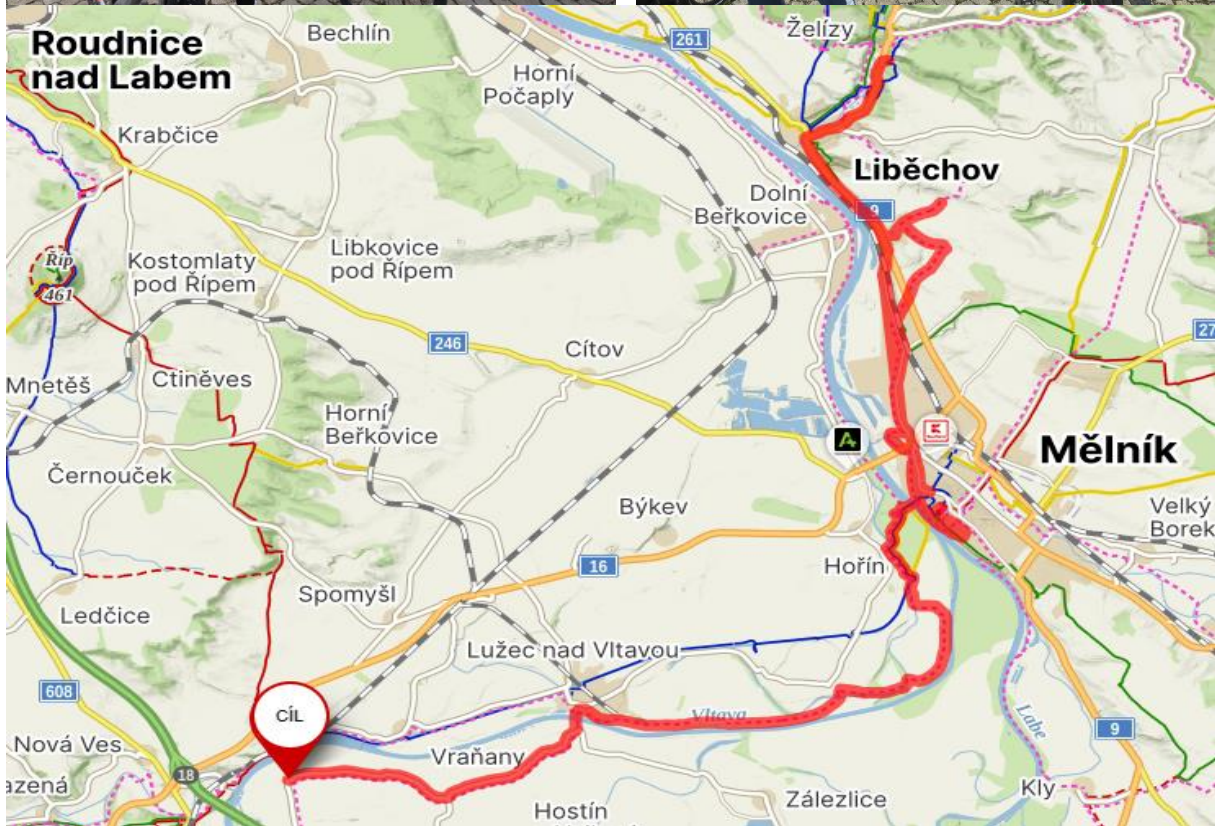
Po prohlídkách se vracíme k Vltavě a Legionářsku ulicí s trochou kufrování v Tyršově ulici nakonec kolem bývalého kláštera augustiniánů opouštíme Mělník a snažíme se nalézt skalní reliéfy Čertovy hlavy u obce Želízy, což se nám nakonec podařilo (značená cyklotrasa 8249 je totiž neprůjezdná).

Obec Želízy je součástí CHKO Kokořínsko a právě nad touto obcí se nachází slavné a monumentální Čertovy hlavy. Do pískovcového masivu zde sochař Václav Levý v letech 1841 - 1846 vytesal reliéfy dvou obřích čertovských hlav. Skalní reliéfy jsou vysoké kolem 9 metrů.

Pro někoho je to úžasná atrakce, pro jiné nepřístupný zásah do díla Matky Přírody, ale to neřešme. Sice to znamená dobrovolné stoupaní borovým lesem s převýšením 43 m vysoko nad údolí, ale tyto skály je nutno vidět zcela zblízka.

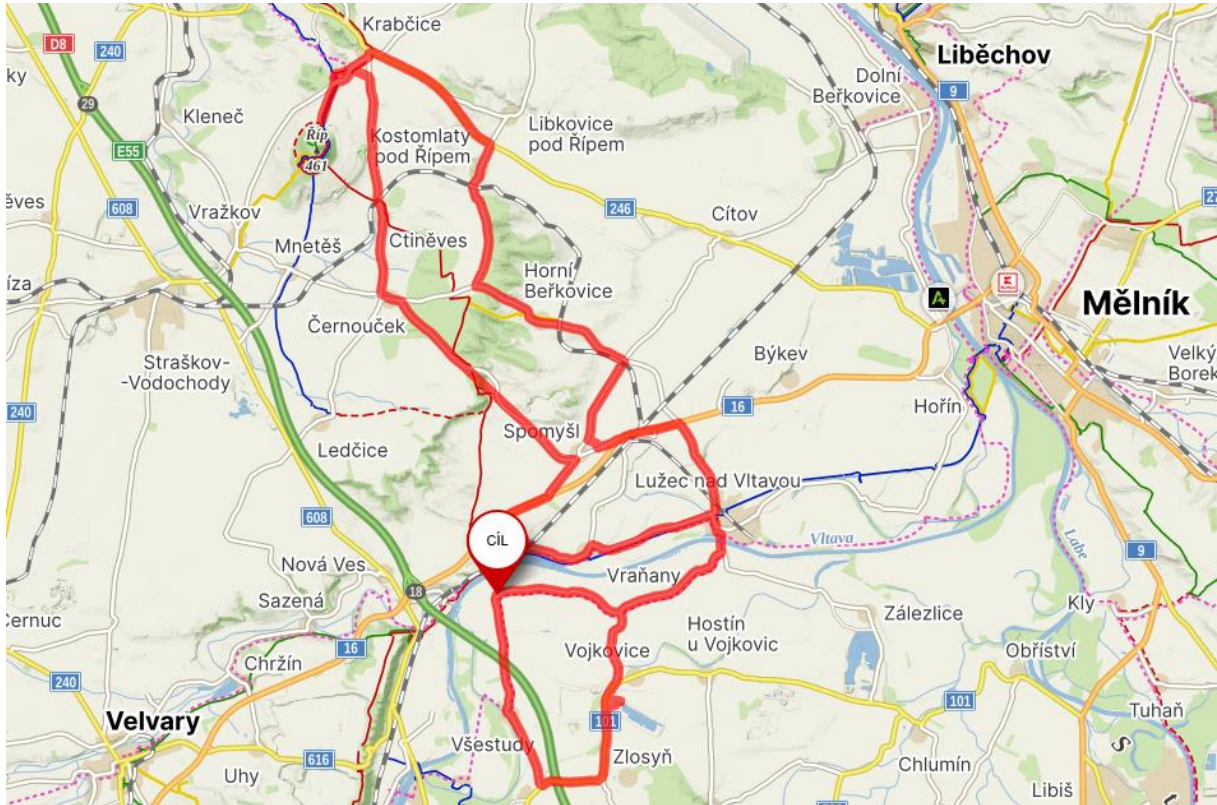

Zpátky se vracíme stejnou cestou (minuli jsme Zámek Liběchov – tak snad někdy jindy) a míříme do Mělníka. Přichází průtrž, a tak bereme za vděk autobusovou zastávkou Mělník - Českolipská. Asi nad námi bděl anděl strážný, protože zde jsme zjistili, že Irča má píchlé kolo. Opravujeme tedy pod střechou (již podruhé na letošní dovolené) a hned dvakrát – nová duše již z výroby měla taky díru. Vyčasil se a opět přes most Josefa Středy a pak stejnou cestou jedeme do Statku 1738 v Dušníkách u Vltavy. Po několika deštích a opětném oschnutí jsme celkově najeli 66 km s celkovým převýšením 382 m.

08. 08. 2023

Dnes již konečně přšet nemá, dokonce slibují i +21°C, a tak vyrážíme: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Luštinec Láďa, LuštincoVá Věra, Stoklásková Mirka, Vojtišková Míla, Vojtišek Petr, Žatecký Roman.

Rozhodli jsme se pro Říp, vyjždíme stejně jako včera po cyklotrase EV7 přes Dědibaby, Křivousy, Bukol po lávce přes Vltavu do Lužce nad Vltavou. Odtud doleva podél Vraňansko-hořinského plaveckého kanálu až do Mlčechvostů. Za nimi musíme na pár set metrů do provozu I/16, abychom mohli sjet na Spomyšl, Jeviněves a Černoušek. Prezident Petr Pavel nebyl dma, a tak pokračujeme přes Ctiněves a Rovné k úpatí Řípu.

Vybíráme vrcholové družstvo: Dibelková Hana, Friebelová Eva, Hejnová Irena, Luštinová Věra, Stoklásková Mirka a Vojtíšková Míla, které dostalo důvěru pokořit vrchol Řípu. My ostatní opečováváme kola. Za pětáctyřicet minut se děvčata vrací vítězně.

Hora Říp se zdvihá asi o dvě stě metrů nad okolní jen mírně zvlněnou krajinou. Její silueta s poměrně strmými svahy a plošinou na vrcholu je nápadná a zdaleka viditelná. Kronikář Kosmas vypráví, že když do zdejší krajiny vstoupili lidi se svým starostou Čechem, kteří hledali příhodná místa, kde by se mohli usadit, zřídili svá sídla „kolem hory Řípu mezi dvěma řekami, Ohří a Vltavou“ a tady založili obydlí. A tak hora Říp stojí na samém počátku Kosmova líčení nejstarších dějin národa Čechů. Výjimečná poloha hory a konec konců i to, že byla akcentována v Kosmově líčení, vzbuzovala domněnku, že v době předkřesťanské byl Říp pohanským kultovním místem. Přesvědčivé doklady pro takový předpoklad však chybí.

Nedlouho poté, co v roce 1126 římský král Lothar III (1125-11347, císař od r. 1133) vtáhl spolu s olomouckým knížetem Otou do Čech a jeho vojsko bylo v bitvě u Chlumce poraženo, dal kníže Soběslav na hoře Říp podle svědectví kanovníka vyšehradského znovu vystavět tamní kapli. V překladu tato zpráva v kronice vyšehradského kanovníka zní: „Také během toho času Soběslav, kníže nejjasnější, znovu postavil zbořenou kapli, zvanou na hoře Řípu, a Zdik ctihodný biskup svatého kostela olomouckého, když bylo kapli obnoveno dřívější právo nadání, s největší uctivostí jí posvětil“. Je pravděpodobné, že už původně byla kaple na Řípu zasvěcena svatému Jiřím, že patrocinium svatovojtěšské bylo ke svatojiřskému připojeno až druhotně.

O podobě nejstaršího kostela na Řípu, o němž se dovídáme z kroniky kanovníka vyšehradského, nic bližšího nevíme. Stávající rotunda prošla řadou stavebních úprav, mimo jiné k ní byly připojeny přístavby, později odstraněné. Má válcovou loď otevřenou na východě do apsidy, na protilehlé straně pak k lodi přiléhá válcová věž. Její zdivo je se zdivem lodi provázáno, takže věž, loď i apsidy jsou celistvým dílem. Loď byla původně přístupná od jihu portálem, až mnohem později byly zřízeny vstupy na severní straně lodi a v ose rotundy ve zdivu západní věže. V lodi byla na západě pavlačová tribuna, původně z přízemku lodi přístupná schodištěm při její jihozápadní straně. Původně zaklenuté přízemí věže bylo přístupné z lodi, z tribuny se otevíral průchod do patra věže. Loď dostala dosud dochovanou kopulovitou klenbu, zploštělou u triumfálního oblouku. Apsida je sklenuta konchou.

Po vyčerpání se chceme najíst, ale v Restauraci pod Řípem v Rovné se nedostavil kuchař do práce, tak jedeme hladoví – z Rovného vyrážíme přes Krabčice na Kostomlaty pod Řípem, (restaurace stejného jména je zavřená), pak do Beřkovic, (restaurace je zrušená), a tak musíme dál. Ve Spomyšli konečně narážíme na otevřenou „Hospůdku u Krčilů“ kde dokonce vaří. A jak !!

Absolutně spokojeni pak zvládneme i 600 m po I/16 a ve zdraví se dostaneme k mostům přes Vraňansko-hořínský plavecký kanál a staré koryto Vltavy a po EV7 jedeme na Bukol a Křivousy. Zde odbočujeme na Vojkovice k přírodnímu koupališti v bývalé pískovně.

Nakonec přes Zlosyň a Všestudy se vracíme do Statku 1738 v Dušníkách u Vltavy. Celkem jsme najeli 55 km s celkovým převýšením 340 m.

09. 08. 2023

Od rána lilo jako z konve, ale kolem jedenácté se vyčásilo, a tak v poledne vyrážíme: Čápková Hana, Dibelková Hana, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Luštinec Láďa, Luštinová Věra, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr, Žatecký Roman.

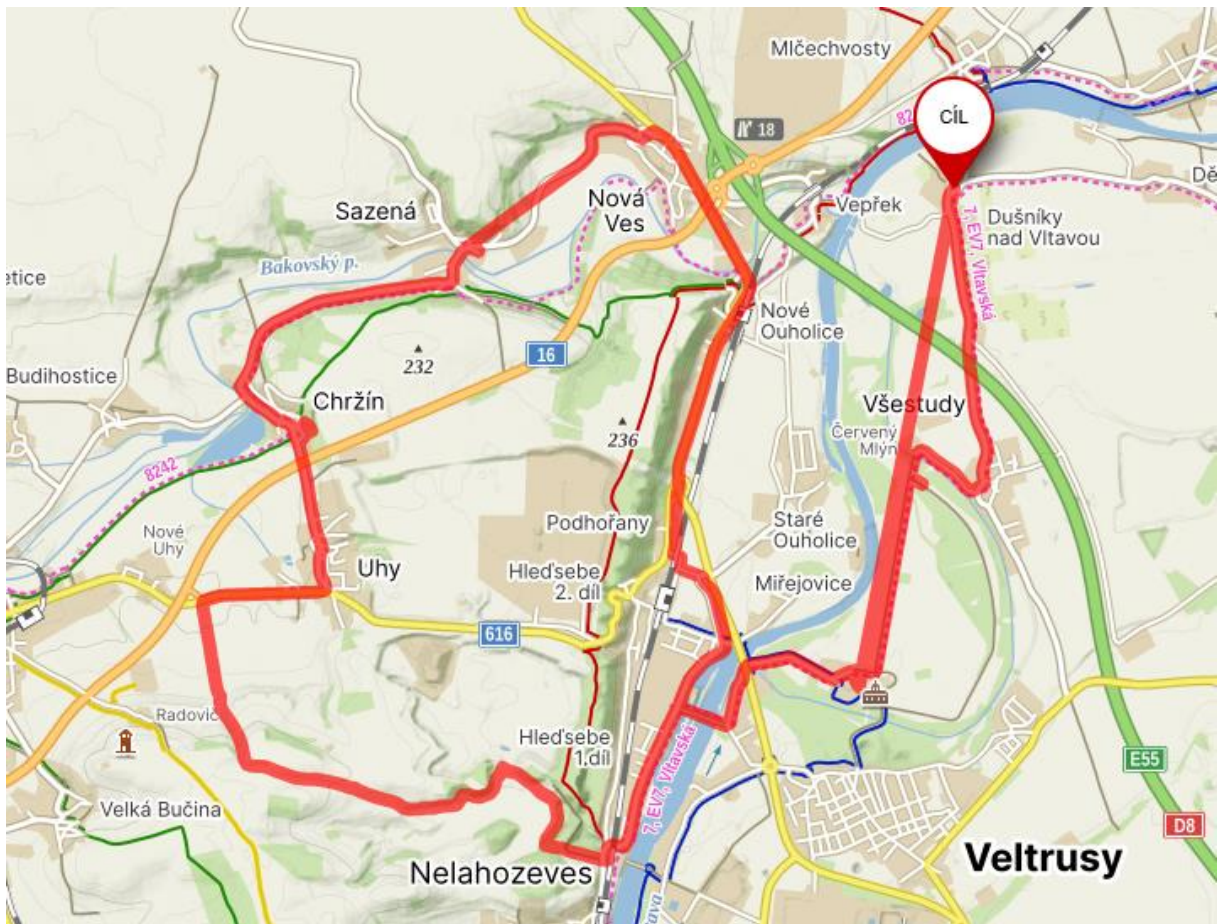

Klasicky po EV7 přes Všestudy, kolem domova pro seniory Červený mlýn se zastávkou u zříceniny Egyptského pavilonu, kolem Zámku Veltrusy a na zdymadlo Měřejovice. Ze známé silnice do Kralup nad Vltavou odbočujeme (podle Romanovy navigace) do přírody.

Tady nám ještě bylo hej, ale po jednom kilometru štěrk vyměnilo bláto, které nám po dalším kilometru další jízdu zadrželo.

Museli jsme všechna kola odbahnit a při té příležitosti jsme opravili třetí píchlou duši, tentokrát Míly Vojtíškové (šesticentimetrový trn):

Zkusíme dalších 900 m, ale 600 m před Vyhlídkou Radovič došly téměř všem morální síly, a tak vyhlídku odpískáme a po hlasování se vracíme do civilizace a na asfalt do hustého silničního provozu.

Konstrukce vznikla podle návrhu Jana Červeného. Po vystoupení několika schodů točitého schodiště se vám naskytne neodolatelný výhled na České středohoří.

Přes Uhy dojíždíme do Chržína, kde sice mají dvě hospody vedle sebe, ale jedna nevaří a druhá otvírá až v 17,00. Tak dojedeme až do Sazené. I zde je hospoda zavřená a ze zámku udělali obecní úřad.

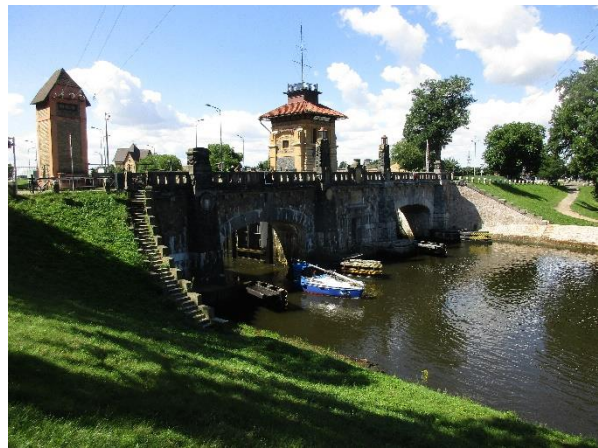
Ještě že existují Vietnamci – konečně se najíme a napijeme. Nakonec přes Novou Ves a Nové Ouholice jsme znovu v Měřejovicích. Před vjezdem na zdymadlo zjišťujeme, že Roman Žatecký a Petr Vojtíšek mají měkká kola, tak dopumpujeme obě kola a posíláme je napřed přes Všestudy do Statku 1738 v Dušníkách u Vltavy. Oba opravdu museli opravovat (čtvrtá a pátá píchlá duše).

Celkem jsme najeli 32 km s celkovým převýšením 199 m a celý výjezd jsme pak „oslavili“ hromadným mytím kol.

10. 08. 2023

Slunce svítí už od rána, a tak vyrážíme: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Luštinec Láďa, Luštinová Věra, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr, Žatecký Roman.

Vyjíždíme již po známé trase EV7 přes Dědibaby, Křivousy, Bukol po lávce přes Vltavu do Lužce nad Vltavou a pokračujeme na Mělník. U zdymadla jsme si dali přestávku – postupně oběma směry projížděly dvě lodi, tak bylo na co koukat.

V Mělníku navštívíme jídelnu na náměstí a doplníme kalorie (bylo to potřeba, protože při hledání výjezdu na Křivoklát trochu bloudíme). Nakonec jsme přeci jen přes Chloumeček, Vysokou, Bosyni a obec Kokořín správnou cestu našli.

© Jiří Kučírek

První držitelé kokořínského panství nechali vybudovat tvrz naproti Hradsku, nad skalními srázy západní části Kokořínského dolu. Stalo se tak někdy ve druhé polovině 13. století. Tvrz byla vytesána částečně do skály a do současné doby se zachovalo několik skalních místností v pěti rozdílných úrovních, kam se lze dostat po do skály vytesaných kamenných schodištích. V jedné z místností lze spatřit niku, nejspíše určenou pro sošku a mohla být zde umístěna kaple. Stěny mají malé výklenky určené pro svítilny. Do nejnižší místnosti se dostanete patnáct metrů dlouhým tunelem – skalní průrvou. Dříve patřil k tvrzi i dvorec na místě dnešního hospodářského dvora v obci Kokořín.

Podle pověsti založil Kokořín kdysi dávno rytíř Okoř z rodu pánů z Dubé. Jeho syn se zasnoubil s dcerou rytíře Ctibora, majitele tvrze ve Vidimi. Po smrti Okoře se jeho syn zamiloval do dcery pána z Housky a rovněž si jí vzal za ženu. Ctibor mu to nemohl zapomenout a choval k němu nepřátelství a díky jeho moci ho přinutil, aby i se svou ženou Kokořín opustil a nikdy se sem již nevrátil.

Listina ze dne 23. dubna 1320 se konečně zmiňuje o Kokoříně: kokořínský statek vyměnil Jindřich z Osměchova s Hynkem Berkou z Dubé za Veležice. Hynek Berka (1297-1348) patřil v tehdejší době k nejbohatším a nejmocnějším pánům Čech a byl to nejspíše právě on, na jehož popud se ve druhé čtvrtině 14. století stavěl nový hrad necelé dva kilometry severně od tvrze. Vlastní hrad byl vybudován na ostrohu, přičemž nižší plošina umožnila zřízení rozlehlého předhradí kolem. Avšak ani tento vzhled se nedá srovnat s dnešním. V roce 1427 vlastnil Kokořín Aleš Škopek z Dubé o němž se traduje, že se hlásil ke katolické straně a díky tomu byl Kokořín dobyt a pobořen husitskými vojsky. V pohusitském období se hrad nenacházel v dobrém stavu. V roce 1434 zdědil panství Bohuněk z Klinštejna. Ten ovšem potřeboval zaplatit dluhy a došlo k prodeji. V roce 1437 se stal majitelem proslulý válečník bojující na straně pražanů Jan Řitka z Bezdědic a zanedlouho v roce 1444 odkázal Kokořín a další statky horlivému stoupenci Jiřího z Poděbrad Závašovi z Klinštejna.

Dále stojí za zmínku vlastnictví hradu z roku 1522, kdy ho zdědil Hynek ze Šebířova. Ovšem hrad nebyl od svého založení opravován a chátrající a zpustlý se nehodil k obývání. Dal si proto ve vsi u poplužního dvora vybudovat novou tvrz. Po jeho smrti bylo panství rozděleno mezi jeho pět dcer. V roce 1609 prodala vdova po Oldřichu Hrzánovi z Harasova Kokořín císaři a králi Rudolfovi II. Avšak hned v roce 1610 ho zakoupil Václav Berka z Dubé a Lipého – za stavovského povstání direktor za panský stav, který roku 1620 uprchl ze země a byl v nepřítomnosti odsouzen ke ztrátě hrdla, cti i majetku. Následovaly další střídačky majitelů, mezi nimi Adam Valdštejn, Jan Boeck, Anna z Bubna a Litic, František Karel Swerts-Špork či vévoda Arnošt z Ahrenberka.

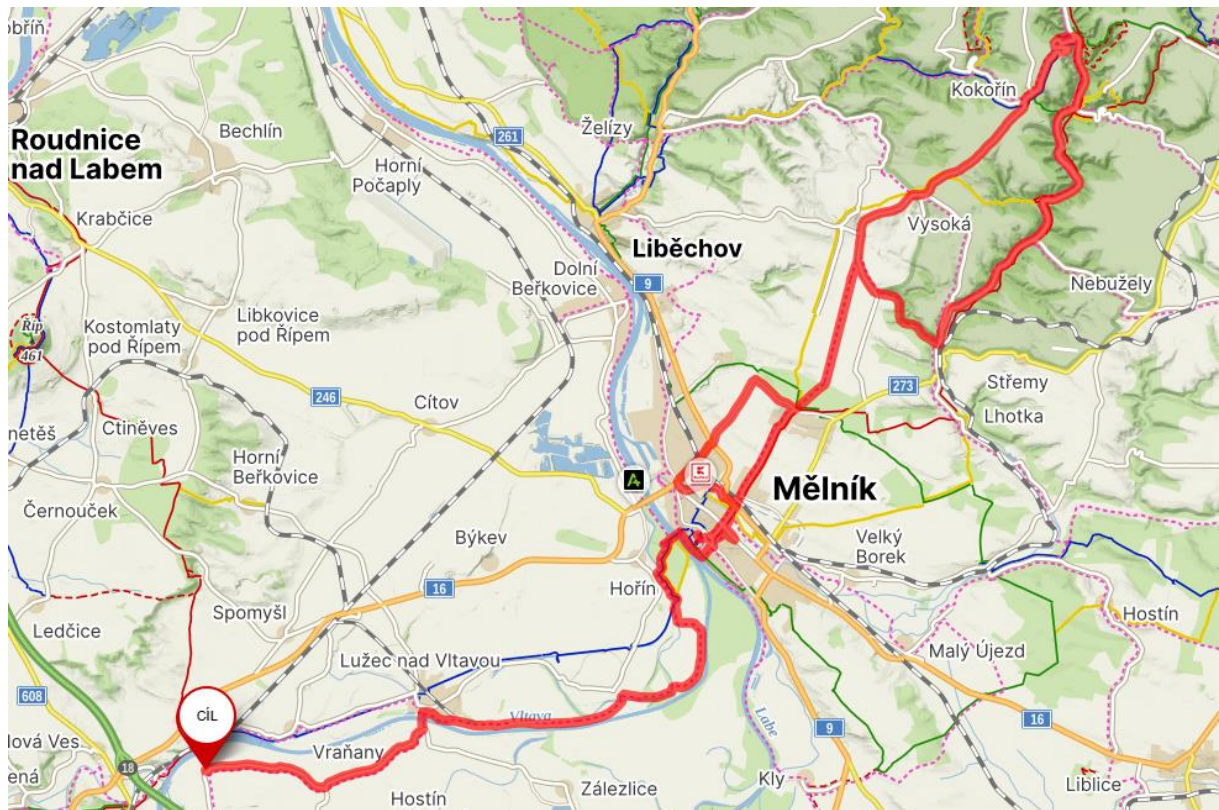
Páni z Bubna nechali roku 1715 postavit na severní straně poplužního dvora barokní zámek o jednom patře, na jihu se založila také zahrada s ohradní zdí a se zděným altánem. František Karel Swerts-Špork koupil Kokořín roku 1740 a od něho v téže roce převzal syn Jan František Kristián. Od něho přešel majetek na dceru hraběnku Barboru O'Reillovou. Za jejího panování se zámek upravila vznikl i přírodně krajinářský park. V roce 1807 však Kokořín prodala a i nadále se mění majitelé až ho roku 1894 koupil velkostatkář Václav Špaček, který si zakoupil i šlechtický titul s přídomkem „ze Starburgu“. Zemřel v roce 1912 a majetek přebírá syn Jan, který zemřel v roce 1947. Kokořín připadl jeho mladšímu synovi Jarmilovi a od roku 1950 přebírá veškerý majetek československý stát. Dědicové Špačků se ujímají majetku až v roce 2006, kdy jim byl hrad navrácen. Drží se rodové tradice a zachovali památku otevřenou veřejnosti.

Po prohlídce exteriéru hradu jsme sjeli k bývalému koupališti Kokořín a v Bufetu Zámecká jsme poobědvali. Zpáteční cestu jsme si zvolili kokořínským údolím po cyklotrase 142 kolem rybníku Kačírek do Harasova. Před Lhotkou u Mělníka odbočujeme ze silnice do přírody na značenou cyklostezku 203, abychom se pod Střednicí napojili na ranní cestu (v protisměru) do Mělníka. Zastavujeme na nákupy v Tescu.

Po půlhodině a o pár metrů dále provedeme šestou opravu píchlého kola na letošní dovolené, tentokrát zadní kolo Romana Žateckého.

Nakonec přes most Josefa Středy najíždíme na EV7 Vltavská a přes Vrbno, Lužec nad Vltavou, Bukol, Křivousy a Dědibaby se vracíme do Statku 1738 v Dušníkách u Vltavy. Celkem jsme najeli 72 km s celkovým převýšením 474 m.

11. 08. 2023

Je pátek, a tak jako na každé dovolené den osobního volna. Slunce svítí už od rána, a tak jsme se vydali na vlastní trasy:

Čápová Hana, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla a Vojtíšek Petr – si zopakovali výjezd za Švejkem do Kralup nad Vltavou.

Díbelková Hana a Friebelová Eva – vyrazily přes Otovovice (Bílá nebyla doma) na zříceninu hradu Okoř.

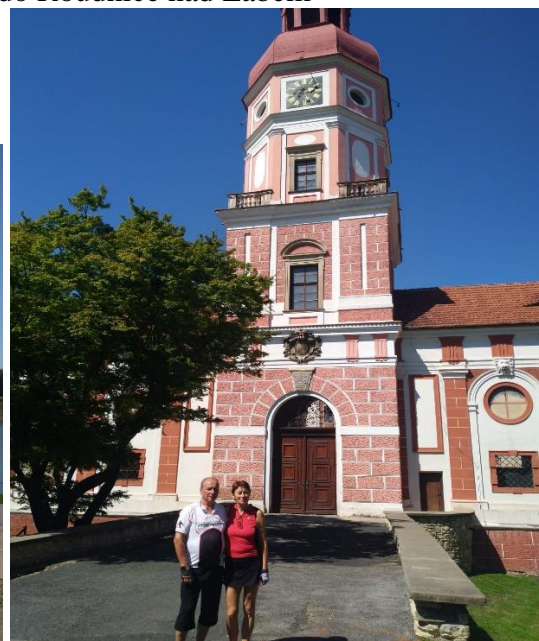

Zřícenina hradu Okoř patří k oblíbeným a turisticky často vyhledávaným cílům. Nachází se v západní části stejnojmenné obce Okoř, zhruba 15 km severozápadně od centra hlavního města Prahy. Podle archeologických výzkumů byl hrad založen ve druhé polovině 13. století. Zachovalé zříceniny hradu Okoř jsou rozsáhlé. Z dolního hradu, vybudovaného koncem 15. století, zůstala sice jen část zdiva opevnění, bašta a nepatrné zbytky první brány, zato z nejstarší části, tzv. horního hradu, dosud stojí obvodové zdivo refektáře. Zachovaly se také části obou paláců, obdélných, původně dvoupatrových staveb, i zasypaná studna. Na zdivu západního paláce, přestavěného v 16. a 17. století, jsou dosud patrné stopy renesančních úprav. Z barokních úprav, které provedli jezuité a jež byly zaměřeny především na opravy zchátralých budov, se nezachovalo téměř nic. Prohlídka Okoře je možná jak v doprovodu průvodce, tak si jej můžete projít i sami.

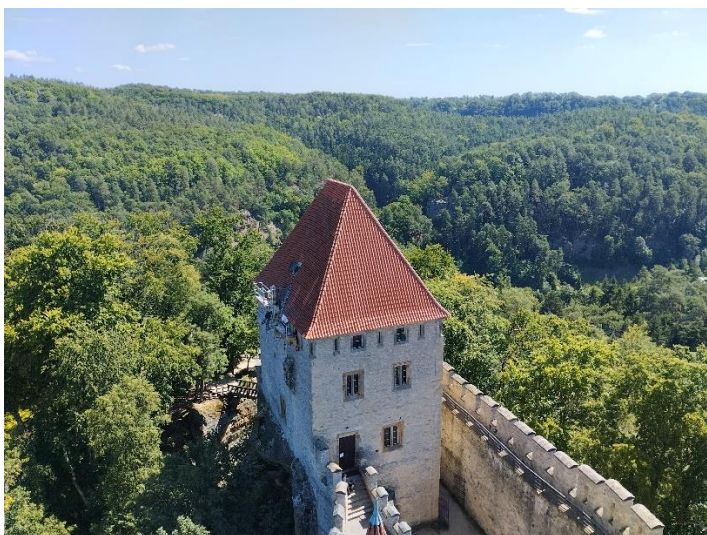
Hejna Radek a Hejnová Irena – zopakovali si výjezd do Mělníka a pak se vydali do zahradnictví Petro, specializující se na fuchsie, bohužel již je po aktuální sezoně.

Luštinec Láďa, Luštinová Věra – se vydali do Roudnice nad Labem

Žatecká hana a Žatecký Roman – si zopakovali včerejší výlet na hrad Kokořín, tentokráte i s komentovanou prohlídkou.

Večer se všichni scházíme v nám propůjčené společenské místnosti, kde si vyměňujeme dnešní zážitky.

A TO JE KONEC LETOŠNÍ DOVOLENÉ POD ŘÍPEM